

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34

Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντος ὀκτὼ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστει-
λούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ Ἑλληνίδες εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, Β'. — Ἡ κ. Αἰμυ-
λία δὲ Μορσέ.— Ἡ ἐν τῷ Γυναικείῳ ζητήματι δράσις τῆς (ὑπὸ κ.
'Ἰσαβέλλας Βοζελώ).— Δι' ἐν ἄνθος (ὑπὸ κ.Κρυσταλλίας Χρυσοβέργη
Δασκαλοπούλου).— Ἡ ἐπέτειος τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου. — Αἱ
μεγαλαὶ ἀγοραὶ τῶν Παρισίων, Β'. — Ποικίλα.— Ἀλληλογραφία.—
Εἰδοποιήσεις.— Ἐπιφυλλίς.

Αἱ Ἑλληνίδες κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας Β'.

Ἄφοῦ δὲν ἐκλήθημεν παρὰ τῆς ἐιδικῆς πρὸς τοῦτο ἐπιτρο-
πῆς, διατὶ νὰ λάβωμεν οἰονόμητε ἐνεργὸν μέρος κατὰ τοὺς
Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, μᾶς γράφει κυρία ἐξ ἐκείνων, αἵτινες
ὄφειλον νὰ πρωταγωνιστοῦν ἐν πᾶσιν.

Θὰ εἶχε βεβαίως δίκαιον, ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ λάβωμεν μέ-
ρος εἰς τοὺς Ἀγῶνας, κατερχόμεναι ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς
καὶ διεκδικουσαι τὸν ἐκ δάφνης στέφανον. Δυστυχῶς αἱ σω-
ματικαὶ ἀσκήσεις, ἔστω καὶ αἱ μᾶλλον ἀρμόζουσαι εἰς τὸ
φύλον μας καὶ συντελοῦσαι εἰς τὴν ἐπίρρωσιν καὶ εὐκαμψίαν
τοῦ σώματος εἶναι τόσον παρημελημένα, ὥστε οὐδεμία γυνή
Ἑλληνίς ἢ καὶ ξένη νὰ δύναται νὰ ἀξιοῖ θέσιν ἀγωνιστρίδος,
ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ δικτυπῶνῃ παράπονα, διότι ἡ ἐπιτροπὴ δὲν
ἐσκέφθη νὰ ὀρίσῃ ἀγῶνας καὶ βραβεῖα ἐιδικῶς διὰ τὸ φύ-
λον μας.

Ἄλλως τε, ἐὰν οἱ σύγχρονοι διοργανωταὶ τῶν ἀγῶνων εἴ-
χον ὑπ' ὄψιν τὸ πρόγραμμα, ἢ τοὐλάχιστον τὰς γενικὰς
ἀρχὰς τῶν ἀρχαίων συναδέλφων τῶν, βεβαίως καὶ ἐὰν ἔτι
εἴμεθα καταλλήλως παρασκευασμένοι, ἵνα μετὰ τῶν ἀνδρῶν
συναγωνισθῶμεν, ἤθελον μᾶς κλείσει τὰς θύρας τοῦ Σταδίου,
ἀπομιμούμενοι ἐκείνους, οἵτινες μετὰ τῆς ἐπιμονῆς ἀπεμα-

ρυνχν τὴν γυναῖκα ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τῆς Ὀλυμπίας χώρας, ὥστε
δι' ἐιδικοῦ νόμου ρητῶς ἀπηγόρευον αὐτῇ τὸ δικαίωμα τοῦτο.

Τοῦτο δὲν ἠμποδίσεν τὴν ἡρώικὴν ἀθλητικὴν νὰ μεταμφιεσθῇ
εἰς ἄνδρα, ἵνα συμμετάσχη τῶν ἀγῶνων, φιλοδοξοῦσα βεβαίως
νὰ ἀποδείξῃ τὸ ἄδικον καὶ ἄλογον τῆς προγραμμῆς ταύτης,
νὰ τιμῆσῃ τὸ φύλον καὶ ἰδίᾳ τὴν χώραν, ἧτις ὄχι μόνον πολίτας
ἀνδρείους καὶ ἀκμαίους παρεσκεύαζε, ἀλλὰ καὶ πολιτίδας
τοιαύτας.

Ὅπως δὴποτε ἡ θέσις μας ἐν γένει μετὰ τὴν μακρὰν αὐ-
τὴν τῶν αἰῶνων παρέλευσιν ἐβεβλιώθη ἐν πᾶσιν ἐπαισθητῶς,
ὥστε ὄχι μόνον νὰ μὴ μᾶς ἀπαγορευῆται οἰκδήποτε ἐπίσημος
καὶ εὐγενὴς ἐκτὸς τοῦ οἴκου δράσις, ἀλλὰ καὶ νὰ θεωρητῆται
ἀκριβῶς αὕτη τὸ μέτρον τῆς ἀναπτύξεως παντὸς λαοῦ.

Δὲν ἔχομεν λοιπὸν οὐδένα ἀποχρῶντα λόγον, ἕστις νὰ δι-
καιολογῇ τὴν ἀποχὴν μας ἀπὸ τῆς μεγάλης ταύτης τῶν ἔ-
θνῶν ἐορτῆς καὶ πανηγύρεως, ἀφοῦ ὀρισμένως δὲν πρόκειται
οὔτε περὶ πάλης, οὔτε περὶ δρόμου, ἀλλ' ἀπλούστατα περὶ
καταλλήλου δεξιώσεως τῶν ξένων καὶ τῶν ἐν τῇ δούλῃ ὁμο-
φύλων καὶ εἰρηνικωτάτης ἐπιδείξεως τῆς ἐνταῦθα δράσεώς μας.

Ὅπως οἱ κύριοι φιλοτιμοῦνται νὰ ἐπιδείξουν καθαρῶς καὶ
καλῶς φωτιζομένους δρόμους, ὅπως ἡμεῖς αὐταὶ παρασκευ-
αζώμεθα νὰ παρκαστῶμεν εὐπαρουσίαστοι ἐνώπιον τῶν πολλῶν
καὶ διαφόρων ξένων, οἵτινες θὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν τόπον μας,
οὔτω καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἐπιδείξωμεν ὅτι ἀκολουθοῦμεν καὶ ἐν
τῷ ἡθικῷ καὶ πνευματικῷ βίῳ τοὺς πεπολιτισμένους τοῦ κό-
σμου λαοὺς.

Ὅταν οἱ Παρίσιοι συνεχέντρωναν κατὰ τὸ 188) τοὺς
λαοὺς τῶν δύο κόσμων, ἵνα ἐνθέσωσι τὴν ἐπιτελεσθεῖσιν ἔ-
θνικὴν τῆς Γαλλίας πρόσδον ἐν τῇ βιομηχανίᾳ, ταῖς τέχναις
καὶ ταῖς ἐπιστήμαις, ὄχι μόνον δὲν ἐλησμόνησαν τὰς γυναῖ-
κας, ἀλλ' ἐιδικὸν ἐπίσημον συνέδριον τῶν τε εὐεργετικῶν κα-
ταστημάτων καὶ τῆς προοδευτικῆς δράσεως τῶν γυναικῶν

διωργάνωσαν, ίνα παραπλεύρως τής επιτελεσθείσης παρὰ τῶν ἀνδρῶν προόδου ἐπιδειχθῆ καὶ ἡ τῆς γυναικὸς εὐεργετική πορεία καὶ ἐκτιμηθῆ τὸ ὑπ' αὐτῆς ἐπιτελεσθὲν ἔργον ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιόδῳ τῆς σταδιοδρομίας τοῦ ἐξυψώσαντος τὴν γυναῖκα πολιτισμοῦ.

Τὸ αὐτὸ ἔπραξε καὶ ἡ Ἀμερικὴ κατὰ τὴν τελευταίαν διεθνή τοῦ Σικάγου ἔκθεσιν. Ἐλέγθη μάλιστα καὶ ἐγγραφή καὶ παρ' Ἀμερικανῶν καὶ παρὰ ξένων, ὅτι ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τῆς ἐκθέσεως τοῦ 1893 ὠφέλιμο ἐν τῇ ἐπιτυχῇ τῆς γυναικὸς δράσει καὶ ἐν τῇ ἀναδεικνύει τῆς ὑπεροχῆς αὐτῆς ἐπὶ τῶν γυναικῶν ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἡμεῖς δὲν ἔχομεν δόστυχως νὰ ἐπιδείξωμεν, οὔτε ἔργα βιομηχανίας καὶ τέχνης, ἀλλ' οὔτε Ἐκθεσιν διωργάνωσκαμεν, καίτοι τὸ Ζάππειον μέγαρον πρὸς τὸν σκοπὸν βεβαίως εὐπροσώπου παραστάσεώς μας καὶ ἠθικῆς ἐθνικῆς ὠφελείας κατὰ τοιαύτας διεθνεῖς συγκεντρώσεις ἐδωρήθη εἰς τὸ ἔθνος παρὰ τοῦ ἀοιδίμου ἰδρυτοῦ αὐτοῦ.

Ἐχομεν νὰ ἐπιδείξωμεν μόνον τὰ ἔργα καὶ πάλιν τῶν ἀρχαίων προγόνων μας, ὧν ἡ προκιωνία Ἐκθεσις ἀποτελεῖ τὸ προσκύνημα ὅλης τῆς πεπολιτισμένης ἀνθρωπότητος. Ἐχομεν νὰ ἐπιδείξωμεν τὰ περικαλλῆ πλοῦσια μέγαρα μὲ τὰ ὁποῖα ἡ γενναϊότης τῶν ἐν τῇ ξένῃ ὁμογενῶν ἐπλούτισε τὸν τόπον. Ἐχομεν νὰ ἐπιδείξωμεν τὴν ὠραίαν φύσιν καὶ τὸν ἔτι ὠραιότερον οὐρανὸν μας καὶ οὐδὲν πλέον. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἔχωμεν λοιπὸν τὴν φιλοδοξίαν νὰ δώσωμεν καὶ ἡμεῖς σημεῖα ζωῆς καὶ ὑπάρξεως, δείγματα ἀπὸ βίου ἀνωτέρου καὶ εὐγενεστέρου; Δὲν θὰ ἔχωμεν τὴν φιλοδοξίαν καὶ τὴν φιλοτιμίαν νὰ πιστοποιήσωμεν, νὰ ἀποδείξωμεν διὰ παντὸς μέσου καὶ τρόπου ὅτι Ἑλλην καὶ Ἑλληνίς δὲν θὰ εἴπη Ἀνατολίτης, καὶ ὅτι ἐν τῷ στενῷ καὶ περιορισμένῳ κύκλῳ μας κάμνομεν καὶ ἡμεῖς εἰς μικρὸν, ὅ,τι κάμνουν εἰς μέγα τὰ κραταῖα ἔθνη καὶ οἱ μεγάλοι λαοί;

Ἐὰν μάλιστα δὲν ἐφοβοῦμεθα ὅτι ἠθέλωμεν θεωρηθῆ πολὺ τολμηραὶ, θὰ ἐλέγομεν εἰς τοὺς παντὸς εἶδους ἐπιστήμονας, εἰς ὧν θρήθει ἡ σύγχρονος Ἑλλάς: συγκαλέσατε λοιπὸν συνέδρια ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν Ὀλυμπικῶν ἀγῶνων. Συνέδρια ἱατρικὰ, συνέδρια φιλολογικὰ, συνέδρια παιδαγωγικὰ, συνέδρια δικηγορικὰ, συνέδρια δημοσιογραφικὰ. Οὕτω καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν ὁμογενῶν ἐπιστημόνων θὰ συνδεθῆτε καὶ ἀνταλλάξετε ἰδέας καὶ γνώμας, εἰς ὧν πάντοτε καλὸν τι δύναται νὰ προκύψῃ καὶ τοὺς ξένους θὰ πείσητε ὅτι, ἐὰν δὲν εἴμεθα λαὸς βιομήχανος, λαὸς καλλιτέχνης, λαὸς ἔμπορος, λαὸς ἀθλητικός, - διότι εἶναι ἀγνωστον ἐὰν θὰ ἔχωμεν ἀθλητάς, - εἴμεθα ὅμως λαὸς ἀσχολούμενος σοβαρῶς εἰς τὰ γράμματα καὶ τὰς ἐπιστήμας, ἐν αἷς ἰδιαιτάτα καὶ οἱ πρόγονοι ἡμῶν διεκρίθησαν καὶ δι' ὧν ἀνεδείχθησαν ὁ ἐξοχώτερος λαὸς τῆς ὑφῆλίου.

Τὶ φωνάζετε καὶ περιορίζεσθε εἰς τὸν φωτισμὸν καὶ τὴν ἀκαταστασίαν καὶ τὰ χωματοσύνηρα τῶν δρόμων μας; Εἰξεύρετε ὅτι ἐντὸς δύο μηνῶν, οὔτε οἱ δρόμοι στερώνονται, οὔτε τὰ ἠλεκτρικὰ θὰ μᾶς πλημμυρίσουν, οὔτε ὅλαί αἱ ἄλλαι ἐλλείψεις μας δύναται νὰ διορθωθοῦν. Προσπαθήσατε λοιπὸν νὰ ἀποδείξητε ὅτι ὅσον φῶς μᾶς λείπει ἀπὸ τὰ βουλεβάρτα καὶ τοὺς πλατείας καὶ τὰς λεωφόρους ἀφθονεῖ καὶ περισσεύει εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν μυριάδων ἐπιστημόνων μας

τὰς καταναυαζόμενας ὑπὸ τοῦ ἀκοιμήτου τῆς ἐπιστήμης ἡλίου.

Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐπεμβήνομεν εἰς ἔργα ἀλλότρια, περιορίζομεθα νὰ ἐπαναλάβωμεν πρὸς τὰς κυρίας τῆς φιλάνθρωπίας καὶ τῆς ἀνωτέρης δράσεως καὶ παιδείας: Πρέπει νὰ ἐνωθῶμεν. Πρέπει νὰ ἐπιδείξωμεν ὅ,τι πράττομεν. Πρέπει νὰ μιμηθῶμεν καὶ κατὰ τὴν ἐξωτερικευσιν τῆς δράσεώς μας ἐκείνας, ὧν ἀντιγράφομεν τοὺς συρμούς, τὰ ἔθνη καὶ ἔθιμα, ἵνα μὴ καὶ πάλιν χαρακτηρισθῶμεν, ὡς ἀσχολούμενα εἰδικῶς εἰς τὸ νὰ ροιανίζομεν στραγάλια καὶ νὰ παρασκευάζωμεν καλὰ σερμπέτια καὶ γλυκά, ὡς ἄξιαι διάδοχοι τῶν χερσίων, ἄτινα πρὸ ἐπτὰ ἢ ὀκτὼ δεκαετηρίδων ἀπετέλουν κατὰ μέγα μέρος τὸν γυναικεῖον πληθυσμὸν τῆς χώρας μας.

ΑΙΜΙΛΙΑ ΔΕ ΜΟΡΣΙΕ

Ἐσθίεσθε καὶ αὐτὴ αἴρης, ὡς ὅλα τὰ φωτεινὰ μετέωρα τὰ διὰ τῆς ἀγγλῆς τῶν καταναυαζόμενα τὸσον κόσμον ἀφανῶν ἀστέρων, τὰ ζωογονοῦντα τόσας δικαιοῖας καὶ ἐμπνέοντα καὶ συγκινοῦντα τόσας ἐν τῷ σκότει τῆς ζῆτις καταδικασμένας ὑπάρξεις. Ἐνεκρώθη τὸ ἀέτιον βλέμμα, ἐσίγησεν ἡ μάγος γλώσσα, ἔπαυσε πάλλουσα ἡ θερμὴ καρδιά, ἡ διὰ τοὺς πόνοους τῆς ἀδικουμένης μερίδος τῆς ἀνθρωπότητος συγχινομένη βλάβη, καὶ ἐβυθίσθη εἰς τὸ σκότος τοῦ θανάτου ἡ μεγάλη ἐκείνη καὶ θερμοσυρῆς διάνοια, ἡ καταπλήξασα τόσους σοφοὺς καὶ ὡς φῶρος φωτὸς καὶ ζωῆς ἰδηγῆσασα εἰς τὴν ἀλήθειαν τὸς ἀνά λεγεῶνας ταχθείσας ὑπὸ τὰς στήλαις τῆς γυναικῆς τῆς Γαλλίας, τῆς δευτέρας αὐτῆς πατρίδος τῆς.

Ἡ Αἰμιλία δε Μορσιέ εἶναι ἡ μεγάλη διδάσκαλος ὅλων ἡμῶν, τῶν ἀνηκουστῶν εἰς τὴν μετριοπλή τῆς ἀγωνιζομένων ὑπὲρ τῆς μεγάλης ἰδέας τῆς βελτιώσεως τῆς τύχης τῆς γυναικὸς. Ὁπαδὸς τῶν νεωτέρων ἰδεῶν, ἀλλὰ ἰδεολόγος καὶ ἀκράδαντον ἔχουσα πεποιθήσιν εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, ἦτο ἀσπονδοτάτη πολέμιος τῶν ὑλιστικῶν θεωριῶν, τὰς ὁποίας κατεπόλεμε καὶ διὰ τῶν ὠραίων καὶ εὐφραδῶν ρητορικῶν λόγων τῆς καὶ διὰ τῶν κατὰ καιροὺς δημοσιευομένων μελετῶν τῆς.

Ἀπετέλει μεγίστην ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Μαρίαν Δεραίμ, ἥτις ἀνυπότακτος πρὸς τὰς ἠρησικειτικὰς θεωρίας ἐβάσιζε τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ δρᾶσίν τῆς ἐπὶ τῆς ἰδέας τῆς ἠθικῆς καὶ ἠθελε τὴν ἀνθρωπίνην ἀλληλεγγύην ἐδραζομένην μόνον ἐπὶ τοῦ ἠθικοῦ νόμου.

Ἡ Αἰμιλία δε Μορσιέ ἀνέπνευσε παιδίον τὸν ἀγῶν ἀερα τῶν πνευματικῶν θεωριῶν, κύρη μεγάλη Ἐλβετοῦ φιλοσόφου καὶ ἐγγονῆ τοῦ Ἐρνέστου Ναβέιλ, τοῦ ἐξόχου Ἐλβετοῦ παιδαγωγοῦ, ὃ τὰ φιλοσοφικὰ καὶ παιδαγωγικὰ συγγράμματα ἔχουν μεταφρασθῆ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ὑπῆρξε φανατικὴ μαθήτρια καὶ φίλη τοῦ γηραιοῦ Σουηδοῦ φιλοσόφου Σβαϊδεμπορκ καὶ ἀκολούθησε πιστῶς τὰς θεωρίας τοῦ Φέλζς, τοῦ ὁποίου τὸ περὶ μελλοῦσης ζωῆς φιλοσοφικὸν σύγγραμμα ἠρμήνευσε μετὰ θαυμαστῆς εὐθυκρισίας καὶ φιλολογικῆς δεινότητος.

Σπανίως ἡ φύσις ἐπρόικισε τόσον πλουσίως καὶ δαψιλῶς πλάσμα τῆς καὶ σπανίως καλλοῦν τολεῖα συνεδυάσθη μετὰ τῆς μεγαλοφυΐας ὅσον παρὰ τῇ Αἰμιλίᾳ δε Μορσιέ.

Μετριοπαθῆς, ὡς προείπομεν, δὲν ἠγωνίσθη ὡς ἡ Μαρία Δεραίμ ὑπὲρ τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων τῆς Γυναικὸς, ἀλλ' ἰδίᾳ ὑπὲρ τῆς πνευματικῆς ἰσότητος τῶν δύο φύλων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀδικουμένων δυστυχῶν, αἵτινες πίπτουσι θύματα ἀδίκου καὶ σκληροῦ καθεστώτος. Τὴν ὑπὲρ τῆς τάξεως ταύτης εὐεργετικὴν δρᾶσίν τῆς ἐκθέτει κατωτέρω ἡ σεβαστὴ κοινὴ φίλη καὶ τὸν αὐτὸν ἀγωνιζομένη μετ' αὐτῆς ἀγῶνα κ. Ἰσαβέλλα Βοζελῶ.

Ἡμεῖς, ὧν τὰ πρῶτα βήματα μητρικῶς καθωδήγησε καὶ ἐπὶ ὀκταετίαν ἤδη ἐτίμα διὰ τῆς φιλίας καὶ ἀγάπης τῆς, σπένδομεν ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τῆς δάκρυα πόνου καὶ στοργῆς, θρηνοῦσαι ὄχι μόνον διὰ τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπόλειαν ἣν ὑφίσταται ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῆς ἡ μεγάλη καὶ εὐγενὴς ἰδέα, ἥς καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα ἐτάχθημεν ὀπαδοὶ καὶ ἀποστολοὶ.

ΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ Κ. ΑΙΜΙΛΙΑΣ ΔΕ ΜΟΡΣΙΕ

Δὲν δύναμαι νὰ ὀμιλήσω περὶ τῆς νεότητός τῆς, διότι δὲν ἔσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ τὴν γνωρίσω νέαν. Εἶναι ἀκριβῶς εἴκοσιν ἔτη ἀπ' ὅτου, κατὰ τὸ 1876 συνητηθήμεν τὸ πρῶτον εἰς τὴν Δημηρχίαν τοῦ Χ διήμερίσματος, ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ὁποίας ἐτελεῖτο κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην συνέλευσις τοῦ νεοσυστάτου τότε σωματείου ὑπὲρ τῶν φυλακισμένων γυναικῶν τοῦ Ἀγίου Λαζάρου.

Ἀπὸ τοῦ 1875 πρωτηγωνίστει εἰς τὴν μεγάλην σταυροφορίαν, τὴν ὑψώσασαν τὴν σημαίαν ὑπὲρ τῶν ἀτυχῶν γυναικῶν, αἵτινες ἄπαξ ἐκτραπέσαι καταδικάζονται δι' εἰδικοῦ νόμου εἰς ἀναγκαστικὴν αἰωνίαν ἀτιμίαν.

Μὲ τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀπορακτιστικὴν ἠτικὴν ἐχαρακτήριζε πᾶσαν πρᾶξίν τῆς καὶ τὴν φαινήν δικύγειαν τοῦ πνεύματος δι' ἧς ἀντελαμβάνετο πάντοτε τοῦ ἐπιβαλλομένου αὐτῇ καθήκοντος, ἐγένετο ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἡ φανατικώτερη συνήγορος τῶν ἀτυχῶν θυμάτων σκληροῦ καὶ ἀδίκου καθεστώτος καὶ ἔμεινε μέχρι τῆς τελευταίας πνοῆς τῆς πιστὴ ἀκόλουθος τῆς Ἰωσηφίνης Βότλερ, ἣν ἐθεώρει προσωποποιούσαν τὴν πίστιν, τὸν ἠρωϊσμὸν καὶ τὴν αὐταπάρνησιν.

Παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ γνωστοῦ πολιτειολόγου καὶ πρόφην Ὑπουργοῦ κ. Yves Guyot συνῆψε τὰς πρώτας ἀψιμαχίας δῆθεν ὑπὲρ τῆς δημοσίας ἠθικῆς κατὰ τῶν ἀστυνομικῶν καταχρήσεων καὶ πιέσεων. Τῶν αὐτῶν πάντοτε ἰδεῶν συνήγορος ἐξεφώνησε κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούλιον εἰς τὸ πέμπτον ποινικολογικὸν διεθνὲς συνέδριον τὸν θαυμασιὸν καὶ μεστὸν ὑψηλῶν καὶ μεγάλων χριστιανικῶν ἰδεῶν λόγον τῆς.

Ἡ ἐν τῇ ἀπογνώσει καὶ ἀθλιότητι ἐγκαταλειπομένη γυνή, ἡ ἐκπίπτουσα ἐλλείψει προστασίας καὶ ἄρτου, ὑπῆρξε πάντοτε τὸ ἀντιεῖμενον τῶν μελετῶν καὶ διαβημάτων τῆς. Διὰ τοῦτο καὶ ἰδιαιτάτα ἐδράσεν εἰς τὰ σωματεῖα καὶ τοὺς συλλόγους, τοὺς ἐργαζομένους πρὸς ἀνόρθωσιν καὶ ἠθικοποίησιν ἐκείνων, ἃς ἄπονος κοινωνία ὄθει εἰς τὸ βάραθρον καὶ διὰ τοῦτο ἔχει δικαιώματα ἀπαράγραπτα ἐπὶ τοῦ θαυμασμοῦ, τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τοῦ σεβασμοῦ πάντων. Μετέσχε τῶν ἐργασιῶν τοῦ σωματείου τῶν ὑπὲρ τῶν φυλακισμένων γυναικῶν τοῦ Ἀγίου Λαζάρου, διότι ἐνόησεν, ὅτι ἐν ταῖς φυλακαῖς ὑπῆρχεν εὐρὸς ἔδαφος πρὸς μελέτην καὶ φιλοσοφί-

κὴν παρατήρησιν τῶν ἀσθενῶν τῆς ψυχῆς, ὅτι παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν ἐχουσῶν ἀνάγκη νὰ σωθῶσι γυναικῶν ὑπῆρχον ἄλλαι, αἵτινες ἠθέλον ἐνισχύσει αὐτὴν εἰς τὰς εὐγενεῖς ἐνεργείας τῆς, καὶ συναγωνίσθη μετ' αὐτῆς κατὰ τῆς ὑπὸ τὸν εὐφημον τίτλον καλουμένης Ἀστυνομίας ὑπὲρ τῶν δημοσίων ἡ ὧν.

Καὶ αἱ ἐλπίδες αὐτῆς δὲν διεψεύσθησαν. Τὸ ὑπὲρ τῶν ἐν Ἀγίῳ Λαζάρῳ ἐγκαθειργμένων γυναικῶν σωματεῖον τῇ ἔμεινε πιστόν, καὶ τρυφερῶς τῇ ἀφωσιώθη.

Ἐὰν ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτῆς ἀπλότητι, ἡ Αἰμιλία Μορσιέ, ἀπεκάλει ἐκτυτὴν ἀπόστολον τῆς Josephine Butler, τὸ σωματεῖόν μας τὴν ἀπεκάλει ἀρχηγὸν αὐτοῦ. Ἡ προσφιλεῖς αὐτῇ φίλη, ἡ κοιωμένη ὑπὸ τὰ ἄνθη ἄτινα ἡ ἀγάπη μας κατέβρεξε μὲ δάκρυα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σπουδαστηρίου τῆς, ἔνθα τοσοῦτον ἐσκέφθη καὶ ἐμελέτησε, καὶ ἔνθα τὴν τελευταίαν ἀφῆκε πνοήν, ἀναπαύεται ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς προέδρου τοῦ σωματείου τῶν ἐγκαθειργμένων καὶ ἀπελευθερουμένων γυναικῶν τοῦ Ἀγίου Λαζάρου.

Εἴτε ἐν Λονδίῳ, μετὰ τῆς πρώην διευθυντρίας ἡμῶν Κερολίνας De Barrau εἴτε εἰς Βάλην, ἔνθα μετέβη μόνη, ὅπως ἀντιπροσωπεύσῃ αὐτὴν, εἴτε μετ' αὐτῆς ἐν Λωζάνῃ καὶ Nevey, πικροῦ τὴν εὐρίσκομεν ἀγωνιζομένην ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν. Πικροῦ καὶ πάντοτε τὸ αὐτὸ φωτεινὸν σημεῖον ἐφώτιζε τὸν δρόμον τῆς.

Οἱ ἄνθρωποι τῶν αἰθουσῶν, οἱ συνήθεις κενόσπουδοι δὲν ἐμάντευσάν ποτε τὴν ἐπερεκχειλίσειν τῆς πικρίας τῆς ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας τῆς ὑπαρχούσης, οὔτε τὴν ἄκραν αὐτῆς διορατικότητά. Ἐξεπλάγησαν μάλιστα ὅτε τῷ 1888 ἐνεκαίνισσε τὰ ἀναγνώσματα, καὶ τῆς διαλέξεις τῆς παρὰ τῇ Δουκίσῃ Δὲ Πομάρ.

Ἀληθῶς δὲ ὁποῖα σχέσις ἠδύνατο νὰ ὑφίσταται μετὰ τῶν πλουσίων καὶ τῶν ἐνασχολήσεων τῶν αὐστηρῶν ἡμῶν ἔργων;

Ἡ Αἰμιλία δε Μορσιέ προσεπάθει νὰ διαλύσῃ τὰς πλάνας, νὰ καταπολεμήσῃ τὰς προκαταλήψεις καὶ νὰ σπείρῃ διασταγμούς καὶ συγκίνησιν εἰς τὴν συνείδησιν τῶν ἀδικήρων.

Εἰς τὰς πλουσίας αὐτὰς τῶν ἐπιλέκτων τῆς τύχης συγκεντρώσεις, τὰς συχναῖς εἰς τὸ ἠθικὸν σκότος ἀποπλανωμένας, χάνεται ὑπὸ τὸ ἀποτυφλωτικὸν φῶς τῶν πολυελαίων καὶ τῶν κηρίων, τῶν φωτιζόντων τὰς ματαίως διασκεδάσεις, πᾶσα ἰδέα συμπαθείας καὶ καθήκοντος πρὸς τὴν ταλαιπωρουμένην ἀνθρωπότητα. Ἐν τῇ ἀρχῇ αὐτῆς αὐταπάρνησιν καὶ μὲ κίνδυνον παραγνώσεως, τούτων τοὺς ὀφθαλμούς προσεπάθει νὰ διανοίξῃ.

Τὸ αὐτὸ ἔτος τοῦ 1888, ὄνειροπολεῖ καὶ ἐπιχειρεῖ νὰ συνενώσῃ ὅλας τὰς γυναῖκας τοῦ κόσμου διὰ τὰς ἐορτὰς τῆς ἑκατονταετηρίδος.

Διὰ τοῦτο, ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς Γενικῆς Γραμματέως, διοργανώνει τὸ πρῶτον Ἐπίσημον Διεθνὲς Συνέδριον τῶν Γυναικῶν Ἔργων καὶ Ἰδρυμάτων, ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῆς τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως.

Ἡ ἐπίσημος αὕτη γυναικεῖα σύνοδος, ἐνομιμοποίησε τὰς δικαίας ἀξιώσεις τῶν Γυναικῶν ἐνώπιον πάντων τῶν Ἐθνῶν, τῶν συνελθόντων ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ Ἄρεως τῷ 1889.

Κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς διοργανώσεως μεταβαίνει εἰς Λονδίνον, ἔθλα ποιεῖται διαλέξεις σπουδαιοτάτας περὶ τοῦ συγκαλουμένου ἐν Παρισίοις Συνεδρίου.

Ὁ ἐνθουσιασμός καὶ ἡεὺγλωττία τῆς προσελκύνου πολυαριθμούς γυναῖκας εἰς τὰς ἀρχάς τῆς, αἵτινες ἐπανερχονται μετ' αὐτῆς εἰς Παρισίους, καὶ συντελοῦν σπουδαιῶς εἰς τὴν ἐπιτυχίαν.

Ἐσκέπτοντό τινες τότε, ὅτι ἡ Αἰμιλία δὲ Μορσιὲ παρηκολούθει χίμαιραν καὶ ἐπέκρινον τὰς πυρετώδεις ἐνεργείας τῆς. Καὶ ἔμως ἐπλανῶντο, διότι ἡ πορεία τῆς πολυτίμου ἡμῶν φίλης, ἦτο τελειῶς λυγικὴ καὶ τὰ γεγονότα τρανῶς ἀπέδειξαν τοῦτο.

Ἡ Ἐνότις τῶν γυναικῶν καὶ τὸ Σωματεῖον τοῦ Ἀγίου Λαζάρου, αἱ διαλέξεις ἐν τῷ μεγάρῳ Πομάρ, τὰ Συνέδρια, ἕνα καὶ μόνον εἶχον σκοπὸν δι' αὐτὴν: νὰ καταδείξωσιν ὅτι οἱ εὐτυχεῖς τοῦ κόσμου τούτου, οἵτινες τόσον συνεχῶς συγχωροῦν τὰ ἐκυτῶν σφάλματα, δὲν ὑποπεύονται κἄν ὅτι ἡ πτωχεῖα ὡθεὶ πρὸς τὸ βάραθρον, πρὸς τὴν αὐτοκτονίαν, καὶ πρὸς αὐτὸ τὸ ἐγκλημα.

Ἐὰν ἡ κυρία δὲ Μορσιὲ ὀμιλῇ πρὸς τοὺς πλουσίους καὶ τὰς ἀριστοκρατίας, πράττει τοῦτο, ὥπως νοερῶς ὀδηγήσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν ζοφερὰν κατοικίαν τῆς πτωχῆς κόρης, τῆς ἐγκαταλελειμμένης καὶ προδοθείσης, τῆς πτωχῆς κόρης, ἣτις δὲν εὐρίσκει γενικῶς οὔτε ἐπιείκειαν, οὔτε συγγνώμην, καὶ ἣτις τὸναντίον βλέπει πολλάκις τὴν ἄλυσιν τῶν παθήσεών τῆς ριφθεῖσαν ὑπ' ἐκείνων μάλιστα, οἵτινες συνετέλεσαν εἰς τὴν πτώσιν καὶ ἀπώλειάν τῆς.

Μετὰ τὸ Συνέδριον τοῦ 1889, οὔτινος ἀπερίγραπτος ὑπῆρξεν ἡ ἐπιτυχία, φθάνομεν εἰς τὸ ἀπώγειον τοῦ σταδίου τῆς Αἰμιλίας δὲ Μορσιὲ.

Αἱ ζοφερὰ ὥρα ἀρκιοῦνται ἡ ἐλπίς πληροῖ τὰς καρδίας πάντων, καὶ κατὰ τὴν εὐτυχῆ ταύτην ὥραν, καθ' ἣν ἠδύνακτο νὰ δρῆσῃ τόσους καρπούς, ὁ θάνατος ἀφραπάζει ἀφ' ἡμῶν τὴν πολυτίμον αὐτὴν ὑπαρξίν.

Ἐὰν ἐξέλιπεν ἀπὸ τοῦ μέσου ἡμῶν, πρὸ τῆς 13 Ἰανουαρίου τοῦ 1896 ἠδυνάμεθα νὰ λυπηθῶμεν διὰ τὸν θάνατόν τῆς. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, ἀφίνει ἡμῖν λαμπρὰν κληρονομίαν καὶ μᾶς ἐγκαταλείπει ἐν πλήρει δόξῃ, διότι ἀπὸ τοῦ 1893 μετὰ τὴν Ἐκθεσιν τοῦ Σιάγαου, τὸ Διεθνὲς Συνέδριον, αἱ περὶ θερηκευμάτων σύνοδοι καὶ αἱ διαλέξεις τῶν Βερσαλλιῶν, ἔχουσιν ὑπόστασιν σοβαρῶς ἐδραιωθεῖσαν.

Εἰς τὴν Καρολίαν De Barrau, εἰς τὴν Μαρίαν Derai-smes, εἰς τὴν Αἰμιλίαν δὲ Μορσιὲ, δύναται τις νὰ ἐφαρμόσῃ τοὺς λόγους, οὓς ἐπρόφερον εἰς πρῶν ὑπουργὸς τὴν 27 Φεβρουαρίου τοῦ 1887:

«Οἱ ζῶντες εἰς τοὺς ὑποίους ὑπακούομεν, ὅταν οὗτοι διοικοῦν, δὲν κάμνουν ἐνίοτε ἄλλο τι ἢ νὰ ἐκτελοῦν τὰς σιωπηλὰς προσταγὰς μεγάλων τινῶν νεκρῶν. Καὶ γνωρίζω μέγαν καὶ σοφὸν νεκρὸν, ὅστις κυβερνᾷ αὐθεντικώτερον τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τοῦ βάρους τοῦ τάφου του, παρ' ὅσον ὁ ἡγεμονικώτερος μονάρχης ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ θρόνου του».

Ἄς ἐξακολουθήσωμεν λοιπὸν ἀγαπῶσαι πᾶν ὅ,τι αὕτη ἡγάπα, ἐξακολουθήσωμεν ἐξυπηρετοῦσαι, πᾶν ὅ,τι ἐξυπηρετεῖ, ἄς συνεννώσωμεν ὑπὸ μίαν μόνην ἀγάπην ἕλα τὰ ἔργα καὶ τὰ σωματεῖα τῶν ὁποίων ἡ Αἰμιλία δὲ Μορσιὲ ἐγένετο ψυχὴ καὶ ἰδρύτρια.

Ἰσαβέλλα Βοζελέω

ΔΙ' ΕΝ ΑΝΘΟΣ

Ἦτο νέος ὁ Ἀριστείδης εἰλικρινὴς καὶ γενναῖος, ἔφερε δὲ μετὰ χάριτος τὴν κομφὴν τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ στολὴν. Ἦτο ὁ ἥρωϊς τῶν συνακαστροφῶν καὶ τῶν ἐσπερίδων τῆς μικρᾶς πόλεως Ν. Οἱ ἄνδρες ἡγάπων αὐτὸν διὰ τὰ προτερήματά του, αἱ δὲ γυναῖκες κυριολεκτικῶς τὸν ἐλάτρευον· αἱ μητέρες δι' αὐτὸν εἶχον τὰ θωπευτικώτερα βλέμματα καὶ αἱ θυγατέρες εἰς αὐτὸν ἀπηύθονον τὰ γλυκύτερα μειδιάματα· πλὴν βλέμματα καὶ μειδιάματα εἰς μάτην παρήρχοντο· εἶχεν ὁ Ἀριστείδης ἀδαμαντίνην καρδίαν καὶ τὸ πῦρ ὄλων αὐτῶν τῶν φλογερῶν ὀφθαλμῶν δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἀνελύσῃ.

Πέραν εἰς τὴν ἄκρην τῆς πόλεως ὑψοῦτο μεμονωμένος οἰκίσκος σκιαζόμενος ὑπὸ πυκνοφύλλων δένδρων· τοὺς λευκοὺς αὐτοῦ τοίχους ἐκάλυπτον κίονα καὶ ἄλλαι περιπλοκάδες· ἄνθη ἐστόλιζον τὸν μικρὸν αὐτοῦ κήπον, ἄνθη τὰ παρθυρά του, ἄνθη ὑπῆρχον παντοῦ εἰς αὐτὸν καὶ ὡς ἄνθος μεταξὺ τῶν ἀνθέων ἔθλαλλεν ἐκεῖ ἡ Ἐλένη, ἡ κόρη μὲ τοὺς μεγάλους μέλανας ὀφθαλμούς καὶ τὴν μεταξίνην κόμην τὴν ἐκ φύσεως βοστρυχώδη· ἡ χαρίεσσα τοῦ Ἀριστείδου μνηστῆ.

Ἡ Ἐλένη δὲν κατῶνει πάντοτε εἰς τὸν κομφὴν αὐτὸν οἰκίσκον, οὐδ' ἀπελάμβανεν ἄλλοτε τὴν εὐμάρειαν, ἣν ἐφαίνετο νῦν ἀπολαμβάνουσα· πρὸ τινῶν ἐτῶν ἀκόμη ἦτο ὀρφανὸν κοράσιον, ἡ μόνη θυγάτηρ πτωχῆς πλυντρίδος καὶ κατῶκει εἰς πενιχρὰν καλύβην· ἔργον δ' εἶχε νὰ κομίζῃ τὰ ὑπὸ τῆς μητρὸς τῆς πλυνομένη ἀσπρόρρουχα εἰς τοὺς δικασίους πελάτας τῆς· οὕτω τὴν ἐγνώρισεν ὁ Ἀριστείδης· ἡ καλλονὴ καὶ ἡ χάρις τῆς παιδίσκης ἐμάγευσαν αὐτὸν καὶ ἡ ἐνθουσιώδης καρδία του περιπαθῶς τὴν ἡγάπησε. Κύριος ὢν τῶν πράξεών του, χωρὶς νὰ σκεφθῇ πολὺ ἐζήτησε παρὰ τῆς μητρὸς τῆς νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ ὥστε αὐτὸς ν' ἀσχοληθῇ διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῆς ἀπὸ τοῦδε, ὥπως καταστήσῃ αὐτὴν ἀξίαν σύζυγόν του· ὅτε δὲ ἡ πρότασίς του ἐγένετο μετὰ χαρᾶς δεκτὴ μῆτηρ καὶ θυγάτηρ ἀφῆκαν τὴν πενιχρὰν καλύβην καὶ τὸ ἐπάγγελμά των ἕνα κατοικήσωσιν εἰς τὸν φαιδρὸν καὶ ἀνθωστεφῆ ἐκεῖνον οἰκίσκον.

Ἄλλ' ἡ Ἐλένη ἔζη ἐκεῖ σχεδὸν ἐντελῶς μόνη· οὐδὲν ἐξήρχετο καὶ σχεδὸν οὐδένα ἐδέχετο, διότι ὁ Ἀριστείδης ἦτο ζηλότυπος· ὦ! πολὺ, πολὺ ζηλότυπος· ἡγάπα ἐλάτρευε τὸ εἶδωλόν του καὶ εἰς οὐδένα ἐπέτρεπε νὰ ἀτενίσῃ πρὸς αὐτό· καὶ αὐτὸς ὁ δεσμός, ὅστις τοὺς συνέδεε ὀλίγον ἦτο γνωστός, διότι ὁ Ἀριστείδης δὲν ἡγάπα νὰ ὀμιλῇ περὶ τῆς ἐκλεκτῆς τῆς καρδίας του· ὁ μόνος ξένος ὅστις κατῴρωσε νὰ εἰσχωρήσῃ ἐντὸς τοῦ μικροῦ ἐκεῖνου παραδείσου ἦτο νεαρὸς Σμυρναῖος συμπολίτης, ὡς ἔλεγον, τῆς μητρὸς τῆς Ἐλένης καὶ ἡ παρουσία αὐτοῦ ἐκεῖ ἔκαμε πολλάκις νὰ συννεφωθῇ τοῦ Ἀριστείδου τὸ μέτωπον καὶ ἡ καρδία του νὰ ὑποστῇ δεινὰς τρικυμίας· ἠθέλησε νὰ τῷ ἀπαγορεύσῃ τὴν εἴσοδον καὶ νὰ τῷ κλείσῃ τὴν θύραν· πλὴν μῆτηρ καὶ θυγάτηρ ἀντέστησαν ἐρρωμένως καὶ ὁ Ἀριστείδης ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ.

Ἡμέραν τινὰ ἡ Ἐλένη ἐρρέμβριζε, καθήμενη πλησίον τοῦ παραθύρου· ὁ Ἀριστείδης εἰσῆλθεν, ἐπλησίασε σιγὰ καὶ θωπεύσας διὰ τῆς χειρὸς τὴν μεταξίνην κόμην τῆς, τῇ εἶπεν:

—Ποῦν συλλογίζεσαι; ἐκεῖνη ἔστρεψε πρὸς αὐτὸν τοὺς πλήρεις γλυκύτητος καὶ ἀγάπης καταμέλανας ὀφθαλμούς τῆς καὶ ἀγγελικῶς μειδιᾶσα—Ἐσέ, τῷ ἀπήνητησεν. Ἐγέλασε καὶ ἐκεῖνος τότε καὶ μὲ φίλημα τρυφερὸν ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς λευκὴν καμέλιαν, ἄνθος σπάνιον, τὸ μόνον ἴσως, ὅπερ εὐρίσκετο εἰς τὴν μικρὰν ταύτην χώραν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκεῖνην· εἶτα τὴν ἀπεχαιρέτισε μετὰ λύπης καὶ ἐξῆλθε λέγων ὅτι ἡ ὑπηρεσία του τὸν ἐκάλει.

Ὡρακ τινὰς βραδύτερον ὁ Ἀριστείδης ἐκάθητο εἰς ἐν τῶν κεντρικωτέρων καφετειῶν τῆς πόλεως· νέος τις εἰσῆλθεν ἄφροντις καὶ τῷ ἔνευσε φιλικῶς· ὁ Ἀριστείδης ἔστρεψε πρὸς αὐτὸν τοὺς ὀφθαλμούς πλὴν, ὦ λύσσα! ὦ μακρία! εἰς τὴν κομβιοδόχην τοῦ νεανίου διέκρινεν ἄνθος λευκόν, αὐτὴν ἐκεῖνην τὴν καμέλιαν, δι' ἧς πρὸ ὀλίγου ἐστόλισε τῆς μνηστῆς του τὸ στήθος· ἐνόμισεν ὅτι κερκυνὸς τὸν ἔπληξεν, ὅτι ὅλοι τὸν ἔδλεπον εἰρωνικῶς καὶ σαρκαστικῶς τῷ ἐμειδίξ ὁ ἄλλος· ἠγέρθη παράφορος καὶ ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἔτρεχεν εἰς τοὺς ἀγρούς ὡς τρελλός. Τέλος ὅταν ἤλπισεν ὅτι καθυσόχασε κάπως διηύθυνε τὰ βήματά του εἰς τὸν οἰκίσκον τῆς μνηστῆς του, σκοπεύων νὰ λάβῃ παρ' αὐτῆς ὀριστικὴν ἐξήγησιν· ἀλλὰ τί βλέπει; Ὁ νέος ἐκεῖνος, ὅστις ὡς ἐφιάλτης ἐπέπεσε τὸ στήθος του ἐκάθητο ἤδη πλησίον τῆς Ἐλένης καὶ ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του τὴν παιδικὴν αὐτῆς χεῖρα. Κῦμα αἵματος ἀνέβη τότε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Ἀριστείδου, ἀχάλινωτος τὸν ἐκυρίευσεν ὀργή· ἐλησμόνησεν ὅτι ἦτο ἄνθρωπος· ὅτι ἦτο ἀξιοματικὸς· ἐλησμόνησεν ὅτι ἡγάπα τὴν κόρην ἐκεῖνην πλείυτερον καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς του· ἤρπασε τὸ ξίφος, ὅπερ ἡ πατὴρ τῷ ἐνεπιστεύθη, ὤρμησεν ὡς ἄγριον θηρίον καὶ πρὶν δώσῃ εἰς αὐτοὺς καιρὸν νὰ ἐξηγηθῶσι, πρὶν ἐνοήσωσι κἄν τί συμβαίνει, μὲ ἀστραπῆς ταχύτητα πλήττει τὰ στήθη τοῦ ξένου, εἶτα αἰμόφυρτον τὸ βυθίζει εἰς τὴν καρδίαν τῆς λατρευτῆς παρθένου. Καὶ ἔπεσεν ἡ κόρη πλησίον τοῦ νεαροῦ νεανίου, ἔπεσε λευκότερα τοῦ κρίνου καὶ οὐδεὶς στόνος, οὐδὲν κλάπον ἐξῆλθε τοῦ στόματός τῆς· ἔπεσε καὶ οἱ ὠραῖοι, οἱ μέλανες ἐκεῖνοι ὀφθαλμοὶ ἐκλείσθησαν διὰ παντός· πλὴν δὲν ἤρουν δύο φόνοι· ἡ δυστυχῆς γράφα μῆτηρ ἔδραμεν εἰς τὸν θόρυβον καὶ ἰδοῦσα τὰ συμβαίνοντα ὤρμησε κραυγάζουσα κατὰ τοῦ φρονέως· πλὴν τὸ ἀμείλικτον ξίφος πλήττει καὶ ταύτην καὶ ἄπνον τὴν ρίπτει ἐπὶ τῶν δύο πτωμάτων.

Ἴδου ἤδη τρεῖς ἄνθρωποι, πρὸ ὀλίγου ἔτι πλήρεις ζωῆς κείνται ἀψυχα πτώματα. Ὁ φαιδρὸς οἰκίσκος, ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐνέκλειε τόσην ζωὴν καὶ ἐλπίδα εἶνε πλήρης αἵματος καὶ ὁ πρὸ ὀλίγου εὐελπίς ἀξιοματικὸς, ὁ τὸσον ὑπερήφανος καὶ γενναῖος εἶνε ἤδη ἀποτρόπαιος κακοῦργος. Ὅποια λοιπὸν μαύρη μοῖρα ἔφερε τὸν νεαρὸν ξένον εἰς τὴν εἰρηνικὴν ἐκεῖνην καλύβην! Ὅποια ὀλεθρὰ εἰμαρμένη ἐρριψεν εἰς χεῖρας τοῦ Ἀριστείδου τὸ λευκὸν ἐκεῖνο ἄνθος καὶ πῶς τὸ σύμβολον αὐτὸ τῆς ἀφώττητος καὶ τῆς χαρᾶς ἐγένετο θανάτου πρόξενον! Ἦδη ἡ ταχύτερος φήμη διέτρεξε τὴν πόλιν ὀλόκληρον, φέρουσα τὴν θλιβερὰν ἀγγελίαν. Οἱ ἄνθρωποι σωρηδὸν συνηθροίζοντο εἰς τὸν ἀνθωστεφῆ οἰκίσκον καὶ μετὰ φρίκας παρετήρουν τὴν αἰμακτρὰν σκηνὴν τοῦ τρομεροῦ δράματος, ὁ δὲ Ἀριστείδης ἴστατο ἀκόμη ἐκεῖ κατὰπληκτος, ὡσεὶ ἐκτός ἐαυτοῦ. Ἄλλ' ὅταν ἠθέλησεν νὰ συλλάβωσι τὸν φονέα, ἐκεῖνος ὡς μακιδῶδης διὰ τοῦ αἵμοσταγοῦς ξίφους του διέ-

σχισε τὰ πλήθη καὶ ἔφυγεν. Ἐφυγε χωρὶς οὐδεὶς νὰ δυνηθῇ νὰ τὸν ἐγγίσῃ· πλὴν ἡ συναίσθησις τοῦ μυσταροῦ ἐγκλήματός του τὸν ἔφερον εἰς ἀπόγνωσιν· πικρὰ μεταμέλεια ἐκυρίευσε τὴν καρδίαν του καὶ μετὰ δύο ἡμέρας προσελθὼν παρεδόθη μόνος εἰς τὰς ἀρχάς, ζητῶν διὰ τοῦ θανάτου νὰ ἐξαγνίσῃ τὸ ἐγκλημα του· ταχέως δὲ ἐδικάσθη καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

Τρεῖς μετὰ ταῦτα ἡμέρας εἰς δωμάτιον ξενοδοχείου τινὸς τοῦ Πειραιῶς ἐκάθητο δύο γυναῖκες, ἡ μὲν ὠρίμου ἡλικίας ἡ δὲ νεαρὰ κόρη· πλησίον των ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης εὐρίσκετο ἐφημερίς, ἐφ' ἧς ἀσκόπως περιέφερε τὰ βλέμματά τῆς ἡ δευτέρα· ἀλλ' αἴφνης αὕτη ρίξασα κραυγὴν ἐξηπλώθη ὠρὰ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· εἰς τὰς φωνὰς τῆς ἄλλης οἱ ἄνθρωποι τοῦ ξενοδοχείου ἔδραμον, ἀλλὰ μάτην προσεπάθησαν νὰ ἐπαναφέρωσι τὴν κόρην εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς· ἦτο νεκρά... Αἱ δύο γυναῖκες ἦσαν ἡ μήτηρ καὶ ἡ μόνη ἀδελφὴ τοῦ Ἀριστείδου, αἵτινες προσκληθεῖσαι ὑπ' αὐτοῦ, ὥπως παρευρεθῶσιν εἰς τοὺς γάμους τοῦ ἀφῆκαν τὴν τρικυμιώδη τοῦ Εὐζείνου παραλίαν καὶ κατήλθον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς δῶρον φέρουσαι διὰ τὴν μελλοντοφρον ἐσθῆτα πλουσιωτάτην ἐκ λευκῆς μετάξης διὰ μαργαριτῶν κατεπαρμένην· τὴν πρῶταν ταύτην εἶχον φθάσει εἰς Πειραιᾶ καὶ ἐσκόπουσαν τὴν ἐπαύριον ν' ἀναχωρήσωσιν διὰ τὴν μικρὰν πόλιν Ν. ὅτε ἡ νεανὶς τυχαῶς εἶδε εἰς τὴν ἐφημερίδα τὴν τρομερὰν καταστροφὴν καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀδελφοῦ τῆς· πληγείσα εἰς τὴν καρδίαν ἔπεσε τέταρτον θῦμα αὐτοῦ. Τὴν ἐπαύριον συγκινητικωτάτη ἐγένετο ἡ κηδεῖα τῆς ἀτυχοῦς παρθένου, φεροῦσης εἰς τὸν τάφον αὐτὴν ἐκεῖνην τὴν ἐσθῆτα τὴν διὰ τὴν νύμφην προωρισμένην, ἡ δὲ τάλινα μῆτηρ ἀνεχώρησε διὰ τὴν μακρὴν πατρίδα τῆς χωρὶς νὰ ἴδῃ κἄν τὸν ἐπάρατον υἱὸν τῆς...

Πολλὰ παρήλθον ἔτη. Εἰς τὰς ψυχρὰς χώρας τοῦ Βορρᾶ ἐντὸς κομφῶ καὶ θερμοῦ δωματίου ἐπὶ λευκῆς κλίνης ἀνθρωπὸς τις παρέδιδε τὸ πνεῦμα εἰς τὸν Κύριον· ἀδελφὴ τοῦ ἐλέους μόνη ἐκεῖ προσήχετο γονυπετῆς παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης, ὑπεράνω δ' αὐτῆς ἦτο ἀνηρημένη ἡ εἰκὼν τοῦ ἐσταυρωμένου καὶ πλησίον τῆς ἡ εἰκὼν κόρης, μὲ μέλανας φλογερούς ὀφθαλμούς καὶ μεταξίνην κόμην ἐκ φύσεως βοστρυχώδη, ἐφ' ἧς ἦσαν ἐστραμμένοι οἱ τοῦ ψυχορραγοῦντος ὀφθαλμοί. «ὦ! τίς θ' ἀνεγνώριζεν εἰς τὸν ρικνόν, τὸν ἐρριτοδωμένον ἐκεῖνον γέροντα, τὸν λαμπρὸν ἀξιοματικόν τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, καὶ πῶς ὁ Ἀριστείδης διέφυγε τὴν δικαίαν, τὴν ἀναπόφευκτον τιμωρίαν;

Ἄν θυελλαὶ φυσικαὶ ἐκρήγνυνται ἐνίοτε αἰφνιδίως καὶ καταστρέφωσι πᾶν τὸ προστυχόν, ἂν σεισμοὶ συγκλονῶσι τὰ ἐδάφη καὶ βαθεὰ ἀνοίγωσι χάσματα, ἂν ἀνεμοστρόβιλοι ἐκρίζωσι τὰ δένδρα καὶ ἀφραπάζωσι τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν, ἂν ἀστραπαὶ διασχίζωσι τὸν ἀέρα καὶ κατακλυσμοὶ ὑδάτων πλημμυροῦσι τὴν γῆν, ὑπάρχουσιν ἐθνικαὶ καταιγίδες καὶ πολιτικοὶ σεισμοί, οἵτινες εἶνε ἔτι φοβερώτεροι· αὐτοὶ συγκλονοῦσι τὰ ἔθνη, ἀνοίγωσι τὰς θύρας τῶν φυλακῶν, ὀπλίζουσι φονικὰς χεῖρας καὶ πλημμυροῦσι τὴν γῆν ἀδελφικοῦ αἵματος. Πολλοὶ τοιαῦται καταιγίδες ἐκλόμισαν καὶ τὴν δυστυχῆ ἡμῶν πατρίδα, εἰς μίαν δὲ ἐξ αὐτῶν αἱ θύραι τῆς φυλακῆς τοῦ Ἀριστείδου ἠνοίγησαν καὶ ἀντὶ τοῦ θανάτου, τῷ ἐδόθη ἡ ἐλευθερία· ἀλλ' οὗτος μὴ δυνάμενος νὰ ζήσῃ

εις χώρον, όπου τα πάντα τῷ ἐνεθύμιζον ἐλείνην καὶ τὸ ἐγκλημά του ἔφυγε μακρὰν τῆς χλοερᾶς του πατρίδος.

Δύο μεγάλα ἔθνη ἐπολέμουν τότε· ὁ Ἀριστείδης κατετάχθη εἰς τὸν στρατὸν τοῦ ὀμοδόξου καὶ ἐρίφητη ἀκαρίτης εἰς τὴν μάχην. Χιλιᾶδες ἐκινδύνευσαν καὶ ἕως ἐσώθη. Ἡνδραγαθήσεν ὅσον οὐδεὶς ἄλλος, καὶ ὅσον οὐδεὶς ἄλλος ἐτιμήθη. Ὁ μέγας αὐτοκράτωρ τῷ ἐδώρησε ξίφος μὲ ἀδακνυτίνην λαβὴν καὶ συνταγματάρχου ἐπωμίδες ἐκάλυψαν τὰς πληγὰς του· ἐπέζητησε τὸν θάνατον καὶ εὖρε τὴν δόξαν· εὖρεν ἕως καὶ τὴν εὐτυχίαν· τὴν λήθην; (Ἦχι· τὸ βλέμμα, μὲ τὸ ὅποσον ὁ ἐπιθάνατος ἀτενίζει ἐπὶ τῆς γλυκείας μορφῆς τῆς εἰκόνας μᾶς λέγει ὅτι ἡ ζωὴ του ὑπῆρξε πικρά, ὅτι ἡ χροὴ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐγκατέλιπε τὴν καρδίαν του, ὅτι τὸ σύνοφρον καὶ ἐρριτωμένον ἐκεῖνο μέτωπον πρὸ πολλοῦ δὲν ἤθροισεν ὅτι τέλος ἂν ὁ Θεὸς τῷ ἐπέτρεψε νὰ ζήσῃ, δὲν τῷ ἐπέτρεψε καὶ νὰ λησμονήσῃ

Κρυσταλλία Δαναλοπούλου (Χρυσοβέργη)

ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Μετ' ἀσυνήθους ἐπισημότητας καὶ μεγαλοπρεπείας ἐτελέσθη κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἡ ἐπέτειος τοῦ Ἐθνικοῦ ἡμῶν Πανεπιστημίου εορτῇ τῇ 30 Ἰανουαρίου εἰς μνήμην τῶν Τριῶν Ἱερρχῶν.

Καθηγηταὶ καὶ φοιτηταί, πρωτοστατοῦντος τοῦ προοδευτικωτάτου Πρυτάνεως κ. Διομήδους Κυριακῆ συνετέλεσαν εἰς τὴν λαμπρότητα τῆς εορτῆς, ἥτις τόσον ὑπὲρ τοῦ Πανεπιστημίου μας ἐξήγειρεν ἐθνουσιασμόν.

Λόγοι ἐκ μέρους καθηγητῶν καὶ φοιτητῶν ἐξεφωνήθησαν, ποιήματα ἀπηγγέλησαν, γεύματα καὶ φιλολογικαὶ ἐσπερίδες διωργανώθησαν, φωταψῆλαι ἐνηργήθησαν καὶ ἡ φοιτητικὴ νεολογία σύσσωμος ὑπὸ τὰς σημαίας τῶν καθηγητῶν τῆς ἐώρτασεν ἀληθῆ τῶν γραμμάτων μεγαλοπρεπῆ πανήγυριν.

Ἰδιαιτάτην αἴσθησιν ἐνεποίησεν ὁ λόγος τοῦ κ. Σπυρίδ. Λάμπρου μεστὸς ὠραίων καὶ πατριωτικῶν ἰδεῶν, ἐνταυτῷ δὲ καὶ μεγάλων ἀληθειῶν, δι' ὧν ἐξάιρεται τὸ γόητρον τοῦ ἀνωτάτου τῆς Ἑλλάδος ἐθνικοῦ παιδευτηρίου καὶ διασκεδάζονται τὰ ἐκνυτῖον αὐτοῦ καὶ ἰδίᾳ τοῦ ἀνωτέρου προσωπικοῦ κατὰ καιροὺς λεγόμενα καὶ γραφόμενα.

Μετὰ τὴν ἵδρυσιν τῆς φοιτητικῆς λέσχης οἱ φοιτηταί, οἱ τῶος διασκορπιζόμενοι εἰς τὰ διάφορα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος ἀποτελοῦν ἐνότητά ἐπιβάλλουσαν Ἀκαδημαϊκῶν πολιτῶν καὶ αἱ ἐορταὶ τῶν περιβάλλοντα μὲ ἀσυνήθη μέχρι τοῦδε χαρακτηρῆ ἐπισημότητας, δι' ἧς συσφίγγονται οἱ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν καθηγητῶν τῶν δεσμοί.

ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΑΓΟΡΑΙ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Β.

Ἀνὴρ τις, γνωρίζων κατὰ βάθος τὴν γένεσιν τῶν μεγάλων καταστημάτων, μοὶ ἔλεγεν ὅτι θεωρεῖ τοὺς ὑπαλλήλους αὐτῶν ὡς ἡθοποιούς. Πιζίζουν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας καὶ εἶναι ἐλευθεροὶ τὸ ἐσπέρας. Ἰδοὺ ἡ μόνη μεταξὺ τῶν συστηματικῶν τοιούτων καὶ αὐτῶν διαφορὰ. Δυστυχῶς ὅλοι δὲν ἐννοοῦν ἥτι ὁ ρόλος αὐτῶν συνίσταται εἰς τὸ νὰ λαμβάνωσιν ὕψος

χρῆσιν ἢ θλιβερόν, ἀνκλόγως τῆς ἐρωτώσης αὐτοὺς πελάτιδος, οἱ δὲ νοημονέστεροι ἐξ αὐτῶν κερδίζουσι διπλάσις χρήματα, ἀπλῶς ἕνεκα τῆς μεταλλαγῆς τῆς φυσιογνωμίας αὐτῶν.

Κατὰ τὴν γνώμην τῶν πρωτοεργῶν τῶν μεγάλων καταστημάτων, ὁ ὑπάλληλος σήμερον δὲν ὀφείλει νὰ ἐνθρονίζηται πρὸ τῆς τραπέζης αὐτοῦ, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλοῦτου τὸν ὅποσον πωλεῖ τμηματικῶς, ἀντὶ χρημάτων τοῖς μετριτοῖς, ἀλλὰ νὰ εἶναι ἐπαγωγὸς καὶ εὐκύντος.

Ὅταν δὲ βοηθῆ κυρίαν τιμὰ ἢ νὰ βάλῃ τὸ χειρόκτιόν της, ἢ νὰ δοκιμάσῃ ἐπικνωφόριον, ἢ ὅ,τι ἄλλο, ἢ προσοχὴ του ὀφείλει νὰ τεῖνῃ πρὸς ἕνα σκοπὸν, πῶς ἡ πελάτις νὰ διαπανήσῃ περισσότερα, πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ καταστήματος, καὶ τὸ ἴδιον ἐκτουτοῦ. Διὰ νὰ φθάσῃ δὲ εἰς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἀνάγκη νὰ μεταχειρισθῇ ὅλα τὰ μέσα τὰ ὅποια ἡ εὐρέπεικ θέτει εἰς τὴν διάθεσίν του, νὰ κρίνῃ, ἐκ πρώτης ἀφετηρίας, καὶ ἐν ῥιπῇ ὀρθολογῶν, τὴν ἐρομμένην πρὸς αὐτὸν γυναικα, νὰ διεισδύσῃ ἐκ τοῦ συνόλου αὐτῆς εἰς τὸ βαλάντιόν της, ἐννοήσῃ εἰς ποῖον τᾶξιν κοινωνικὴν ἀνήκει καὶ, ἐν ἔρηγται ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἢ ἐξ αὐτῶν τῶν Παρισίων.

Τοῦτου θεθέντος, ἡ συνομιλίαι αὐτοῦ λαμβάνει ἀνάλογον ὕψος, καὶ ἐκτυλίσσων πρὸ αὐτῆς, διὰ θελατικῶν σχημάτων, καὶ καταλλήλων τονισμῶν τῆς φωνῆς, εἰς ἀκτινοβόλον παρέλασιν καὶ τὰ μᾶλλον ἀσήμαντα εἶδη, ὡς καὶ τὰ ἀκριβότερα, κατορθοὶ ἀρέσκων εἰς τὴν πελάτιδα, νὰ πωλήσῃ εἰς αὐτὴν ὅσον οἶόν τε πλεῖστον ἐμπορεύματα. — Καὶ ἡ γυνὴ ἐλκυομένη οὕτω, κύπτει ἐπὶ τῶν εἰδῶν, προκρηρεῖ αὐτὰ προσετικώτερον, καὶ ἐντὸς εἰκοσὶ λεπτῶν τῆς ὥρας, κατόπιεν ζωηρᾶ μετὰ τοῦ ὑπαλλήλου συνδιαλέξεως, αὐτὴ μὲν ἔχει ἀγοράσει πολλῶν πλείονα τῶν ὅσον ἐσκόπει, αὐτὸς δὲ ἔχει ἠδὴ πληροπορηθῆ πρὸ αὐτῆς, ἐὰν εἶναι χήρα, ἐὰν ἔχη τέκνα, καὶ τί διακινᾷ ἐτησίως εἰς τὰ Μεγάλα καταστήματα.

Τινὲς μάλιστα τῶν ὑπαλλήλων ἔχουσιν ἰδιαιτέρων ὄλων τέχνην νὰ προσελκύωσι τὰς νεοπλοῦτους ἀστᾶς, καὶ πρὶν ἢ συντελεσθῇ ἐντελῶς ἡ πώλησις τευχίου μεταξωτοῦ, ὅπερ οὐδόλως ἐκείνη ἐσκόπει νὰ ἀγοράσῃ, αὐτὸς ἐπληροπορήθη καὶ πόσας ἀγελάδας ἔχει ἐν τῷ βουστασίῳ αὐτῆς.

Πάσης κοινωνικῆς τάξεως γυναικὲς ἐπιτιπέσσονται τὰς μεγάλας ἀγορὰς, πρῶτον διότι φάνεται εἰς αὐτὰς ὅτι εὐρίσκονται ἐπὶ οὐδετέρου ἐδάφους, καὶ ὅτι ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνδρες, ὡς ἐκ τῆς πληθῆος αὐτῶν, εἶναι ὡς ξύλινοι.

Ἐπειτα ὅ,τι ἐλκύει ἰδιαιτάτα τὰς κυρίας εἰς τὰς μεγάλας ἀγορὰς εἶναι ἡ πληθὺς τῶν γυναικῶν ὑπαλλήλων, πρὸ ὧν ὀχυρῶς ὑπηρετοῦνται. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δ' αἱ μελκνεμοῦσαι αὐταὶ νεάνιδες κατάγονται ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν. Ἡ ἱστορία αὐτῶν εἶναι ἀπλή ὡς ἡ τῶν ἀνδρῶν. Εἰς τὰ μικρὰ ἐργαστήρια τῶν ἐπαρχιῶν ἐνθα κατὰ πρῶτον ἐργάσθησεν ἐξηγέρθη ἐν αὐταῖς ἡ φιλοδοξία νὰ καταταχθῶσι μεταξὺ τῶν ὑπαλλήλων τῶν μεγάλων ἀγορῶν καὶ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ ἔρχονται εἰς Παρισίους.

Ἀπὸ εἰσελθοῦσαι εἰς τὰ καταστήματα ὡς ὑπάλληλοι, κατατάσσονται εἰς δύο διαίρεσεις· εἰς ἐκείνας αἵτινες διακνυκτερεύουσιν ἐκτὸς τῆς ἀγορᾶς, εἰς τὸν οἶκον τῶν ἐγγυητῶν λεγομένων, καὶ ἐκείνας αἱ ὅποιαί μόναι ἐν Παρισίοις καὶ στερούμεναι παντὶς στηρίγματος, διακνυκτερεύουσιν εἰς τὰ παρρηματὰ τῆς Μεγάλης Ἀγορᾶς. Αὐταὶ δὲ καὶ εἰς τὸ Bon

Marché, καθὼς καὶ εἰς τὸ Λουβρον ἀνέρχονται εἰς ἐκκτοντάδας.

Εἰς τὸ Bon Marché ὑπάρχει σειρά μικρῶν θηλυμίσκων καθαρῶν καὶ εὐκέρων εἰς τὸ ὑπόστεγον τοῦ οἰκοδομήματος, ἐνθα διακνυκτερεύουσιν αἱ γυναικὲς ὑπάλληλοι.

Εἰς τὸ Λουβρον ὑπάρχει τὸ μέγαρον τοῦ προσωπικοῦ, κειμενον εἰς τὴν Λεωφόρον τῶν Grands Augustins. Οἱ κανονισμοὶ τῶν Μεγάλων Ἀγορῶν ἀπαγορεύουσιν τὴν ἐκτὸς τῶν καταστημάτων διακνυκτερεύουσιν ἄνευ τῆς ἀδείας τῶν διευθυνόντων, ἥτις σπανίως χορηγεῖται.

Αἱ ἐντὸς τοῦ καταστήματος διακνυκτερεύουσιν νεάνιδες συναθροίζονται τὴν ἐσπέραν ἐντὸς εὐρείας αἰθούσης, ἐνθα διέρχονται τὰς ἐσπερινὰς τῆς ἀναπαύσεως ὥρας εὐκρέστως, ἄδουσαι ὑπὸ συνοδείῳ κλειδοκουβάλου ἢ διοργανοῦσαι μικρὰς διασκεδάσεις.

Οἱ κοιτώνες αὐτῶν περιστῶσι περὶ τὴν ἐνάτην τῆς νυκτὸς περιεργον θέαμα! Ὅποια ἐπικρίσεις καὶ σχόλια, ὅποια προκρηρήσεις, ὅποια ἐκμυστηρεύσεις καὶ φλύαροι συνδιαλέξεις περὶ τῶν πελατιδῶν καὶ πελατῶν τῆς ἡμέρας λαμβάνουσιν χώρον! Καὶ τέλος ἀποκοιμῶνται, ὀνειρευόμεναι τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν. Τὴν ἐπαύριον ἠχηρὸν κύπημα κώδωνος τὰς ἐξεγείρει τοῦ ὕπνου, μετὰ σύντονον δὲ πλὴν ἐπιμεμημένον καλλωπισμῶν σπύδρον νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ κατάστημα, προθυμοποιούμεναι τίς πρῶτη νὰ καταλάβῃ τὴν οἰκείαν αὐτῇ θέσιν.

Ἐὰν ἀντιμετωπίσῃτε, εἰσερχόμενοι τὴν πρῶταν πάντα ἐκεῖνα τὰ γυναικεῖα πρόσωπα, τὰ μόλις καλλωπισθέντα, θὰ εὐρητε τὰ πλείονα ἐξ αὐτῶν ὠραία. Ἐπὶ πλέον δύο ἢ τρεῖς λεπτάς καὶ εὐγενεῖς φυσιογνωμίας· αὐταὶ εἶναι ἡ ἐκπεσοῦσα ἀριστοκρατία, καταλογιζομένη οὕτω: Εἴκοσιν ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν εὐγενεῖς κόραι, τὰς ὅποιας ἡ ἔνδεικα κατεδίκασεν εἰς τοιαύτην ἐργασίαν: Εἴκοσιν ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν νεαρὰι κόραι ἀξιο-

ματικῶν καὶ ἄλλων κατωτέρων ὑπαλλήλων, καλῶς ἀνατεθραμμένοι καὶ ἐξήκοντα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν κόραι τοῦ λαοῦ, ἀνατροφῆς τυχαίας, καὶ βερνικωμένης, οὕτως εἰπεῖν, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐκ τοῦ συγχρωτισμοῦ τῶν πρὸς τὰς ἄλλας.

Τοιαῦται ἐν γενικαῖς γραμμαῖς αἱ ἀναλογίαι τοῦ θήλεος προσωπικοῦ τῶν Μεγάλων Ἀγορῶν.

Ἀναμφισβήτητον δ' εἶναι ὅτι εἰς τὴν θέαν τῶν ἀπὸ πρώτης μέχρις ἐσπέρας ἐργαζομένων αὐτῶν νεανίδων ἐν ταῖς αὐταῖς σταῖς μετὰ τῶν ἀνδρῶν, ἐξεγείρεται πρὸς τῷ ἐπιτιπέσσῃ μίαι καὶ μόνῃ ἐρώτησις: Πῶς ὅλοι αὐτοὶ οἱ νεοὶ καὶ αἱ νεάνιδες δὲν ὑπανδρεύονται μεταξὺ τῶν;

Διότι ἀναμφισβήτως καὶ τινες ἐξ αὐτῶν θὰ ἀγαπῶνται καὶ μετ' ἐκπλήξεως διηρωτῶμεν πῶς οἱ διευθύνοντες τὰς Μεγάλας Ἀγορὰς δὲν τελοῦν ἐν συνόλῳ τὰ συνοικέσια τῶν ἀγάμων αὐτῶν ὑπαλλήλων. Πράγματι δὲ τινὰ ἐξ αὐτῶν λαμβάνουσιν καὶ ὑπόστασιν, ἀλλ' ἡ ἀναλογία αὐτῶν δὲν ὑπερβαίνει τὰ δέκα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν· ὁ ἀριθμὸς δὲ αὐτὸς εἶναι σχετικῶς ἀκριτός, ἐφόσον οὐδεὶς ἐκ τῶν προϊσταμένων ὠθεῖ τοὺς ὑπαλλήλους εἰς γάμον, διευφημιζόμενος ὅτι καὶ ὁ νεανίας ἀπαξ νυμφευθεὶς θὰ εἶναι ὀλιγώτερον περιποιητικὸς πρὸς τὰς κυρίας καὶ ἡ νεανίς ὑπανδρευθεῖσα θὰ καταστῇ ὀλιγώτερον ἱκανὴ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἀναθεωμένων αὐτῇ καθηκόντων. Τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν αὐτῶν δὲν ἐπιβεβαιοῦν μὲν, ἀλλὰ πάντες ὑποπτεύουσιν, βλέποντες τὴν ἀδικιοφάνειαν τῶν διευθυντῶν πρὸς ἀποκατάστασιν τῶν ὑπαλλήλων αὐτῶν.

Παραπλευρῶς τῶν ὑπαλλήλων τούτων ἀμφοτέρων τῶν φύλων, οἵτινες εἶναι ἡ ψυχὴ τῶν Μεγάλων Ἀγορῶν, παρρηρῖσκονται καὶ αἱ κόραι τῶν ἐργαστηρίων, λεγόμεναι μακύρην βλοῦζαν ἐνδεδυμέναι.

Αὐταὶ πληρόνονται καθ' ἡμέραν ὡς καὶ αἱ ὑπηρετριά καὶ ἡ ἐργασία αὐτῶν συνίσταται εἰς τὸ νὰ φωνάζωσι τὰ εἶδη

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΓΑΜΟΣ ΕΞ ΑΓΓΕΛΙΑΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

«Εἰδοποιήσις; Δεσποινὴς ἐν ὠρᾳ γάμου, 22 ἐτῶν δύναται νὰ ὑπανδρευθῇ μὲ ἄνδρα νέον καὶ ἄνευ περιωσείας. Ἐχει πρῶτα δύο ἑκατομμύρια. Ἄπευθυντόν Ὀδὸς Rivoli 320 εἰς τὸν συμβολαιογράφον κ. Bonnécoute. Ἐχεμῆθεα ἄκρα».

Ὁ ὑποκόμης Δὲ Lamyre ἀνέγνωσε δις τὴν εἰδοποίησιν ταύτην, ἣν τυχαίως εὗρεν εἰς ἐφημερίδα. Ἦτο Σάββατον πρωῒ, εἶχεν εἰσελθεῖ εἰς καφεστιατόριον τι, ἵνα προγματίσῃ, καὶ καθ' ἣν στιγμήν ἔρριπεν ἐπὶ πλαγίας τιὸς τραπέζης τὴν ἐφημερίδα ἣν διέτρεψεν χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ καὶ τὸν τίτλον αὐτῆς, ἡ εἰδοποίησις ἐπεφάνη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του ὡς συγχολεμπίς ἐπὶ ἐδάφους σμαραγδίνου.

Δεσποινὴς ζητοῦσα σύζυγον, διενεῖτο, πρῶτα δύο ἑκατομμύρια. Κατὰ βάθος ἦτο πολὺ καλὸς αὐτὸς ὁ κύριος Δὲ Lamyre, ἀλλ' ὀλίγον τριλλούτσικος. Ὁ πατήρ του, λοχαγὸς τοῦ Πυροβολικοῦ, εἶχε φονεῖθῃ εἰς τὴν μάχην τῆς Μογεντίας. Ἡ δὲ Κα Λομύρ μὴ ἔχευσα τοῦ λοιποῦ ἄλλον νὰ ἀγαθῆ, τὸν ἀνέβρεψε πληρόν της εἰς τὸν πύργον της ἐν Virelade ὀλίγον ἀπέχοντα τῆς Γαρουσίας. Δὲν εἰσευραν τίς νὰ τὸν γουθῶσιν περισσότερον, ἐκεῖνη, ἡ ὁ παιδαγωγὸς αὐτοῦ νεαρὸς ἱεραπόστολος, τὸν ὅποσον τῆ εἶχον θερμὰς συστάσεις, καὶ ὅστις ἀσθενήσας σπουδαίως εἰς τὴν κεντρικὴν Ἀφρικὴν, ἠναγκάσθη νὰ παραμῆνῃ εἰς τὸ γλυκὺ κλίμα τῆς Μεσημβρινῆς Γαλλίας πρὸς ἀποκατάστα-

σιν τῆς ὑγείας του.

Εἰκοσαετὴ ὁ Ρολάνδος Λαμύρ ἔλασεν τὴν μητέρα του· ἐν ἔτος βραδύτερον, ἤρξατο εἰς Παρισίους, κάτοχος εισοδήματος τριάκοντα χιλιάδων φράγκων, καὶ πτηρᾶς ὑγείας. Ἡ σπειρα τῶν Παρισίων κομφουσιμένων τὸν ὑπεδέχθη θριαμβευτικῶς, εἰς τὸσον ὥστε ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος, κατέφαγε τὴν περιουσίαν του ὅλην.

Τὸ παιγνίδιον τῆς 27 Νοεμβρίου, καθ' ὃ ἐκέρθησεν ἀπὸ τὸν Λόρδον Pemberton ὀκτακοσίας χιλιάδας φράγκων, καὶ τὸ τῆς ἐπαύριον καθ' ὃ ἔλασεν ἐνεοκοσίας παίζων μετὰ τοῦ Καναδοῦ Pronson Kennedy, ἔδεικνυνομαγαίαι, καὶ ὁ ἀκατάβλητος (ἤλῳς του) πρὸς ὅλας τὰς διασεδάσεις, κατέστησεν αὐτὸν ἥρωα τοῦ νοστροῦ ἐκείνου· κοινωνικὸν λόγου τῶν κομφουσιμένων, ὅστις ἔχει τὸν μὲν ἔα πόδα ἐντὸς τοῦ Ἱμερολογίου τοῦ Γόθα, τὸν δὲ ἄλλον ἐντὸς τῶν πολιτικῶν βουλακῶν.

Ἄλλ' ἡ ὠρα τῶν ἀτυχῶν ἴσχυρον. Ὅχι μόνον ὁ Ρολάνδος εἶχε σπατάλησεν ὅλην τὴν περιουσίαν του, καὶ ἐξαντλήσει τὴν ἐλευθεριότητα τῶν πλοῦσιων φίλων του, ἀλλ' ὤφριε συγχρόνως εἰς ὄλους τοὺς εὐπίστους βράπτες, εἰς τοὺς κοσμηματοπώλας, καὶ εἰς ἐκείνους οἵτινες θαμβῶνται ἀκόμη ἀπὸ τὴν αἰγλήν τῶν τίτιλων, καὶ τῆς κατ' ἐπιφανείαν εὐζωίας. Κατελήξεν οὖν ἡττον εἰς τὴν παντελῆ ἀπώλειαν τῆς πίστῶς; του ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ, ὅπερ ἀμέσως διεδόθη εἰς τὰς τρεῖς λέσχας ἐνθα εὐχναζε, καὶ ἀναποφεύκτως ὑπέστη καὶ τὴν ταπεινώσιν τῆς κατασείσεως τῶν ἐπιπλων του, καὶ τῆς πωλήσεως αὐτῶν ἀπὸ δημοπρασίας. Ἐκεῖ ἐν τῇ αἰθούσῃ Drouot, ὁ μὲν βράπτης ἀπεκάλεσεν αὐτὸν ἄτιμον, ὁ ἔμπορος τῶν ὑποκαμίσων κλέπτῃ. Ὁ Ρολάνδος διὰ πρώτην φοράν ἐταπεινώσε τὴν κεραλίην.

Ἐκτοτε οἱ πρῶτον νυκτερινοὶ σύντροφοι τοῦ ἀπέφυγον νὰ χαιρετῶσιν αὐτὸν καθ' ὅδιν, καὶ κατ' ἄρχα μὲν ἡσυχία διὰ τοῦτο ἄλλ' εἶτα ἐσυνεβη. Κατὰ τὴν ἀπαίαν αὐτὴν ἐποχῆν, ἦτο τριάκοντα δύο ἐτῶν. Κατ' ἴκει εἰς μικρὸν δωμάτιον μετ' ἐπιπλων, ἐν ξενοδοχείῳ πενήχοιτάτῳ τῆς ὁδοῦ Πιγγαλ,

εις τους ταμίας και διευκολύνωσιν ούτω εν ημέραις συνωστισμού την υπηρεσίαν.

Τοιοῦτον ἐν ὄλῃ αὐτοῦ τῇ ἀπλότῃ, τὸ προσωπικὸν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, τῶν Μεγάλων Ἀγορῶν.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Μεγάλη δωρεὰ γυναικός. Προσεχῶς ἐν Νικαίᾳ τελοῦνται τὰ ἐγκαινία τοῦ θαυμασίου μεγάρου, ὅπερ ἡ κυρία Furtado - Heine ἐδωρήσατο εἰς τὸ Γαλλικὸν Ἔθνος διὰ τοὺς ἀπομάχους ἀξιοματικῶς τοῦ στρατοῦ καὶ τῶν ναυτικῶν.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ γενναία δωρητρία δὲν ἤρκεσθη μόνον εἰς τὴν προσφορὰν τοῦ ἐπὶ τῆς Ἀγγλικῆς προκυμαίας μαγικοῦ αὐτῆς μεγάρου, ἀλλὰ προσέθεσε καὶ τὴν ἡγεμονικὴν δωρεάν ἐτι ἐνός ἑκατομμυρίου, ἵνα διὰ τῶν εἰσοδημάτων τούτου ἐξασφαλισθῇ διὰ παντὸς ἡ διατήρησις τοῦ ὠραίου αὐτοῦ καθιδρύματος.

Ὁ ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν θὰ ἀντιπροσωπευθῇ κατὰ τὰ ἐγκαινία ὑπὸ τοῦ στρατηγικοῦ φρουράρχου τῆς Νικαίας. Ὁ δὲ ὑπουργὸς τῶν ναυτικῶν, ἐπωφελοῦμενος τῆς παρουσίας τῆς μοίρας τοῦ ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ Juan στόλου, ἀνέθηκε εἰς τὸν κυβερνητὴν αὐτῆς τὴν ἐντολήν νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν τελετήν.

Διὰ τὸν κυβερνητὴν τοῦ ρωσικοῦ θωρηκτοῦ τοῦ εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Ville franche ὁρμούντος κατὰ τὴν ἐκεῖ διαμονὴν τοῦ Τσαρέβιτς, ἐγένετο ὅλος ἰδιαιτέρα πρόσκλησις.

Οὕτως ἡ στρατιωτικὴ αὐτὴ τελετὴ θὰ τελεσθῇ μετὰ τῆς μεγαλύτερας ἐπισημότητος.

Προσέχετε εἰς τὰς πρὸς τὰ ζῶα θωπείας σας. Μία ράπτρια ἐν Παρισίοις εἶχε τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ πικραδίδη τὸ πρόσωπόν της εἰς τὰ γλυψήματα καὶ τὰς θωπείας τοῦ κυναρίου της Μετ' ὀλίγον προσεβλήθη ὑπὸ μυστηριώδους ἀσθενείας τοῦ δεξιῦ ὀφθαλμοῦ, τὴν ὁποίαν κανεὶς ὀφθαλμολόγος δὲν κατώρθωσε νὰ διαγνώτῃ. Μετὰ τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν προσεβλήθη καὶ ὁ ἀριστερὸς ὑπὸ τῆς ἀγνώστου ἀσθενείας. Οἱ ἰατροὶ τότε προέδρασαν εἰς τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ δεξιῦ βολβοῦ, ὅστις ἦτο παντελῶς κατεστραμμένος καὶ τότε παρετήρησαν ὅτι αἰτία τοῦ κακοῦ ἦτο μικρὸν παράσιτον ἢ «ἐχινόκοκκος ταινία», ἡ ὁποία συχνότατα ἀπαντᾷ εἰς τὰ σκυλιά. Εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι τὸ κυνῆριον διὰ τῆς γλώττης του μετέδωσε τὸ σπέρμα τοῦ παρασίτου εἰς τὴν κυρίαν του, ἡ ὁποία ἐπλήρωσε μετὰ τὴν ὄρασίν της τὰς θωπείας τοῦ ζῴου.

Συμπλήρωσις ὀρχομῆνης Μαινάδος. Ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος, εἶχε προκηρύξει διαγωνισμὸν διὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ κορμοῦ μιᾶς ὀρχομῆνης Μαινάδος, ἀρχαίου ἡρωτηριασμένου ἀγάλματος. Τοῦ διαγωνισμοῦ μετέσχον δώδεκα γλύπται καὶ μία γλύπτρια Ἀμερικανίς, ἡ μὲν Ἐλισάβετ Νεύ. Τοῦ ἀγάλματος ἔλειπεν ἡ κεφα-

καὶ ὤφειλε τριῶν μηνῶν ἐνοίκιον.

Ἀπὸ κριτοῦ εἰς καιρὸν, συμπατριώτης του τις νεωστὴ εἰς Παρισίους ἐλθὼν, ἔθετεν ἐντὸς τῆς χειρὸς του μερικὰ Λουδοβίγια, καὶ τότε ἐπέτρεπεν ἐαυτῷ σχετικὴν τινα ἄνεσιν. Ἦτο δὲ κάτοχος τοῦ τελευταίου Λουδοβικίου ἐκ τῶν δέκα ἄτινα εὐσπλάγχχνως ἔδωκεν αὐτῷ πιλοποῖς τις τοῦ Βορδῶ, ὅτε ἀνέγων τὴν ἄνω εἰδοποίησιν.

Ἐπλήρωσε πᾶν, ὅ,τι ἔφαγε καὶ προχωρήσας εἰς τὸ βάθος τοῦ καζεστιατορίου, ἐζήτησε ψήκτραν καὶ ὕδωρ. Ἀφοῦ διηθέτησε ὡς ἡδυνήθη καλλίτερον τὰ ἐφαρμένα ἤδη ἐνδύματά του, ἐστίλπνωσε τὰ υποδήματά του, τὸν πῖλόν του, ἠγγράσε ζευγὸς χειροκτίων, καὶ ἀνήλθεν εἰς ἀμαξαν, διηθύνθη εἰς τὴν ὁδὸν Ριβολὶ ἀριθμὸς 320, παρὰ τῷ συμβολαιογράφῳ κ. Bonnécoute.

**

Κεφαλὴ ἀρχαίου συμβολαιογράφου, ὀφθαλμοὶ πάντοτε χαμαὶ νεύοντες, ὅμματα ἐνίστε σπινθηροβολοῦν ὑπὸ σκιερὰ ὀμματουάλια, σκοψία βιβλιοθηκαρίου ἐπαρχιώτου, κοιτωνίτης κλητῆρος εἰς ἀπομαχίαν, ἰδοὺ τὸ σύνολον τοῦ προσηνητοῦ αὐτοῦ.

— Ὁ κύριος Bonnécoute;

— Εἶμαι ἐγώ, πρὸς ποῖον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὀμιλῶ;

— Πρὸς τὸν ὑποκείμετα Δὲ Λαμῦρ.

— Ἄ! ἔρχεσθε διὰ τὸ συνοικέσιον ἐκεῖνο; Λάβετε λοιπὸν τὸν κόπον νὰ εἰσελθῃτε.

Εἰσῆλθον ἀμφοτέροι εἰς γραφεῖον, τὸ ὅποιον, δὲν ἔδιδε μεγάλην ἰδέαν περὶ τῆς ἀνθρωπότητος των οικονομικῶν τοῦ κυρίου Bonnécoute. Ὅτε δὲ ὁ Ρολάνδος ἐκάθηεν ἐπὶ ψαθίνης καθέλας, ὁ πονηρὸς προσηνητὴς τὸν προσέβλεψεν ἐπὶ τινα λεπτὰ προσεκτικῶς.

— Πόσα χρέη ἔχετε; τὸν ἠρώτησε κατὰ π. ὤτον.

— Περὶπου διακοσίας χιλιάδας φράγκων.

λῆ, οἱ βραχίονες καὶ μέρος τῶν νώτων. Τὰ μέλη ταῦτα κατεσκευάσεν ἐπιτυχῶς ἡ γλύπτρια, περιπλέον δ' ἔβαλεν εἰς τὴν γείσα τῆς Μαινάδος μακρὸν πολυκλαδὸν κλῆμα. τὸ ὅποιον πίπτον ὀπίσω ἐν τῇ τάλαντεύσει τοῦ χοροῦ κρύπτει τὸ ἐμβάλωμα τῆς ράχους τῆς Μαινάδος καὶ φαίνεται τὸ ὄλον ὠραία ὀρχηστὶς μετὰ λευκὴν κεφαλὴν καὶ μετὰ χαλκόχρως σκέλη. Διὰ τῆς εὐφυοῦς ταύτης ἐπινοίας ἡ μὲν Νεύ ἠξιώθη νὰ προτιμηθῇ ἐν τῇ συμπλήρωσει τοῦ ἀγάλματος.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ ΤΩΝ ΑΝΙΑΤΩΝ

Ἡ κ. Πηνελόπη Ε. Πετραλιὰ ἐκ Πατρῶν. ὁρ. 6.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Ε. Ν. Δ. Δρ. Σύρον. Ἐλήφθησαν συνδρομαὶ καὶ ἀντίτιμον ἡμερολογίων. Νέα συνδρομητρία ἐνεγράφη. Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Κον Στ. Β. Ἀλεξάνδρειαν. Φρ. χρ. 72 ἐλήφθησαν. Μερὶς σας ἐπιστώθη. — Κον Γ. Ε. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐπιστολή σας μετὰ φρ. 51 ἐλήφθη. Μυσίας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα Γράφομεν. — Καν Κ. Σσ Ν. Πορταριά. Ἀντίτιμον ἡμερολογίων καὶ συνδρομῆς σας ἐλήφθη. Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Κον Ι. Γ. Ε. Χαϊδάρη Πασᾶ. Δυστυχῶς δὲν δυνάμεθα ὡς ἐκ τῶν πολλῶν ἀσχολιῶν μας νὰ ἀναλάβωμεν τοιαύτην φροντίδα. Ἀποτανθῆτε εἰς πρόσωπαν ἀρμοδιώτερον ἡμῶν. Ἡμερολογία ἐκυκλοφόρησαν καθ' ὅλην τὴν Τουρκίαν. Ἀποροῦμεν

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΤΕΑΤΙΝΩΝ ΚΗΡΙΩΝ

Ο ΦΟΙΒΟΣ

ΒΩΤΗ ΚΑΙ ΣΚΛΗΘΑΝΙΩΤΗ

Ἡ Ἑλληνικὴ βιομηχανία κάμνει ἀληθῶς ἀλματικές προόδους ὀφειλομένης εἰς τὴν ἰδιωτικὴν τοῦ Ἑλλήνος εὐφυῖαν καὶ πρωτοβουλίαν. Τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο θαυμαστὰ ἑλληνικὰ ἐργοστάσια ἰδρύνονται, κινουῦνται τὴν ἐκπληξίν καὶ τὸν θαυμασμὸν διὰ τὴν ἐπιτυχῆ λειτουργίαν των καὶ τὴν ἐντὸς ἐλαχίστου χρόνου ἀποτελεσματικὴν ἐργασίαν των.

Τὸ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ἐργοστάσιον κηροποιίας τῶν κ. Βώτη καὶ Σκληθανιώτη προκαλεῖ τὴν κατάπληξιν καὶ τὸν θαυμασμὸν διὰ τὴν τελειότητα τῶν ἐν αὐτοῖς κατασκευαζομένων στεατίνων κηρίων, ἄτινα ὑπερβαίνουν τὰ εὐρωπαϊκὰ καὶ διὰ τὴν ἀμεμπτον καὶ ἄσμον καυσίτων καὶ διὰ τὴν ἀνευ σταγόνων χάνευσιν καὶ διὰ τὸ ἰσχυρὸν διαυγές καὶ γλυκὺ φῶσφαι καὶ διὰ τὴν κομψότητα τοῦ σχήματος.

Ἐὶν δὲ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ἡ σχετικῶς εὐθηνότερα τούτων τιμῆ, οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἑλληνικὴ οἰκογένεια καὶ Ἑλλὴν ἔμπορος, ὅστις νὰ μὴν προμηθεύηται τὰ πρὸς πώλησιν ἢ οἰκογενειακὴν χρῆσιν κηρία παρὰ τοῦ ἐργοστασίου Βώτη καὶ Σκληθανιώτη.

— Ἔχετε ἀποράσεις δικαστικὰς ἐναντίον σας διὰ τὰ χρέη αὐτὰ; Κατάδικον τινὰ τοῦ πρωκοδικείου; Εἴμπορεὶ κανεὶς νὰ ζητήτῃ ἐλευθέρως πληροφώρας περὶ ὧν;

— Μάλιστα. Οὐδὲν φοβοῦμαι.

— Εἴσθε καθ' ὀλοκληρίαν κατεστραμμένος;

— Ἐξ ὀλοκληροῦ.

— Δὲν ἔχετε συγγενεῖς;

— Μακρυνούς, οἱ ὅποιοι σχεδὸν δὲν με γνωρίζουν, καὶ οὕτε δύναμαι νὰ λάβω παρ' αὐτῶν χρήματα,

— Ποῦ ἡμπορῶ νὰ γράψω διὰ τὰ πολιτικὰ ἔγγραφα σας καὶ εἰς ποῖον συμβολαιογράφον;

— Εἰς Virelade τῆς Γαρύνης.

— Εἰς τὸν κ. Κουγινῶ.

Ὁ κ. Bonnécoute, ἀφοῦ ἔλαβε τὰς ἀναγκαίας σημειώσεις, ἀνύψωσε τὰ ὀμματουάλια τοῦ.

— Ἡ δεσποινὶς περὶ τῆς ὁποίας πρόκειται, εἶπε χαμηλοφώνως, — ὡσεὶ εἶχε μεταφερθῆ αἰφνιδίως ἐντὸς ἐξομολογητηρίου — ἀνῆκε εἰς ἐξάρετον οἰκογένειαν, εἶναι χαριστάτη, 22 ἐτῶν, ἀρτίως ἀνατροφῆς . . . μόνον . . . συνεβῆ λάθος τι . . . ἐν σφάλμα . . . μίᾳ στιγμῇ παραφορᾶς . . . πλάνης . . . καὶ τίποτε περισσότερον . . .

— Ἔχει τέκνον;

— Ὁ! περὶ αὐτοῦ, οὐδέποτε θὰ γείνη λόγος. Εὐρίσκεται εἰς ἕν χωρίον ἀνατρεφόμενον ὑπὸ τροφῶν . . . ἤτις θεωρεῖ αὐτὸ ὄρφανόν πατρός καὶ μητρός. Σὲ συμφ. ρεῖ τοῦτο;

Ὁ Ρολάνδος ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἐλαφρῶς ριγούντα θὰ ἤθελε δὲ νὰ μὴ ἐρυθρίασθῃ, ἀλλ' ἀκουσίως του τὸ αἶμα ἀνήλθεν ἐπὶ τῶν παρειῶν του, καὶ ἠρώτησε. Δύναμαι νὰ τὴν ἴδω πίνῃ ἢ δεχθῶ;

— Βεβαίως, μίαν ἐσπέραν εἰς τὸ θέατρον.

(Ἀκολουθεῖ).